

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

תוכן

- א. לשבח.....1
- ב. לשבועה.....2
- ג. ולשביעית.....2
- ד. ולכותב כל נכסיו לבניו.....3
- ה. לגבות מן הקרקע ומן הזיבורית.....4
- ו. וכל זמן שהיא בבית אביה.....4
- ז. ולכתובת בנין דכרין.....4
- ח. כתובת בנין דכרין ... לא טרפא ממשעבדי ירתון תנן.....5
- ט. מטלטלי ואיתנהו בעינייהו בלא שבועה ליתנהו בעינייהו ... ייחד לה ארעא... בלא שבועה5
- י. אמר לעדים כתבו וחתמו והבו ליה קנו מיניה לא צריך אימלוכי ביה לא קנו ... צריך אימלוכי ביה.....6
- יא. במסוכן.....7
- יב. ובתרומת מעשר של דמאי.....7
- יג. מתנת שכיב מרע שכתוב בה קנין ... שמא לא גמר להקנותו אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה.....8

דף נה.

א. לשבח

דין תוספת כתובתה כדין הכתובה עצמה, גם לענין גביה¹ מהשבח שהשביחו נכסים לאחר מות בעלה, אף על גב דשאר בעל חוב גובה את השבח, לא שנא השביחו יורשין לא שנא השביחו לקוחות אפילו שבה דממילא כגון אם נתיקרו הנכסים או עלו בה אילנות ובאתה לטרוף מהם²,

¹ שו"ע ונו"כ שם ק ב

² ח"מ שם יב

הלכות הדרה היומי

מסכת כתובות

וי"א³ ששבח דממילא גובה. ואינה נגבית אלא מן המוחזק ולא מן הראוי. וכן באופנים⁴ של שבח שהאלמנה השביחה שיבוארו להלן דף קמג: בעזה"ת

גם אחר התקנה שתקנו הגאונים שגובין מן המטלטלין מ"מ אינה גובה משבח⁵.

ב. לשבועה

וכן דין תוספת⁶ כתובתה כדין הכתובה עצמה, בכך שאין האלמנה גובה כתובתה עיקר ותוספת אלא בשבועה, כמבואר להלן דף פז. שאומרים אנו שמא כבר נפרעה או תפשה מידי דבעל או הבעל בעצמו צררי אתפשה או מחלה לו⁷, שכל דברים אלו וכיוצא בהן מצויין הן, לפיכך משביעין אותה אפילו מספק ואין מגבין לה כתובתה בלא שבועה. ודוקא עיקר כתובתה או תוספת, אבל שאר נכסיה כגון נכסי מלוג ונכסי צאן ברזל או נכסים שייחד לה בכתובתה, אם אותם הנכסים הם בעצמם קיימים או דברים שידוע שבאו מכחם נוטלת אותם בלא שבועה, ואם נכסי צאן ברזל אינם קיימים ולא דברים הבאים מכחם ובאה ליפרע מנכסיו, אינה נפרעת אלא בשבועה דשמה נפרעת הואיל ואינם בפנינו.

ג. ולשביעית

וכן דין תוספת⁸ כתובתה כדין הכתובה עצמה, בכך שאלמנה כל זמן ששטר כתובתה בידה גובה כתובתה אפילו עברה עליה שמיטה, ואינה נשמטת כשאר חובות שחייבה תורה לשמוט כיון שאינה בדרך הלואה⁹.

³ עיין בס' ב"מ שכ' שהוא תמוה דודאי לא גרעה מבכור (בח"מ סי' רע"ח ס"ו) וגביא משבחה דממילא דלא נשתנה כגון ארעא ואסקה שרמון או דיקלא ואלים ומכ"ש נתיקרה כדמוכה בבכורות דף נ"ב כו' וכן מצאתי להדיא בש"ך ח"מ סי' קמ"ז סס"ק ל"ב שכ' וז"ל דהא אפילו בכור וכתובת אשה גובה משבח דנתיקרה לכ"ע עכ"ל ועיין בת' נו"ב חח"מ סי' מ'. פ"ת שם ה

⁴ שו"ע ונו"ב אבהע"ז צג ז

⁵ כ"כ הרא"ש פ"נ וכן משמע משאר הפוסקים ולא כרמב"ם בפ"י משניות ועיין בכ"מ פט"ז ה"א. ב"ש שם יב

⁶ שו"ע ונו"ב אבהע"ז צו א

⁷ והקשו התוס' בפרק השולח דף ל"ד הא לא ניתנה כתובה לגבות מחיים והו"ל תוך זמנה וחזקה דאין אדם פורע תוך זמנו ואפילו מיתמי וז"ל דהני מילי בע"ה אבל אלמנה אית לה בתנאי ב"ד דאית לה כתובה מתקנת חז"ל חיישינן מפי שמא התפיס לה צררי אפילו תוך זמנו. ב"ש שם א מתוס' פ' השולח

⁸ שו"ע ונו"ב אבהע"ז קא א

⁹ שהרי היא ככל חיוב שלא על דרך הלואה שאינה נשמטת כגון הקפת חנות או שכר שכיר ואונס ומפתה וכיוצא באלו. ח"מ שם ג, אולם בלבוש כתב כסור שהוא מפני שהוא מעשה ב"ד, ועיין בב"ש ד שזה כרש"י

הלכות הדרף היומי

מסכת כתובות

אולם אם פגמה כתובתה כלומר שגבתה מקצת ואפילו לא פגמה התוספת כלל, או אפילו שלא פגמה אלא שזקפה עליו במלוה, יצאה מכלל מעשה בית דין ונעשית כשאר שטר חוב ושביעית משמטה גם את התוספת וגם את הכתובה¹⁰.

ד. ולכותב כל נכסיו לבניו

וכן דין תוספת¹¹ כתובתה כדין הכתובה עצמה, בכך שהמחלק¹² כל נכסיו לבניו בין לזכרים בין לנקיבות¹³ בין הוא בריא ובין הוא שכיב מרע, וחלק לאשתו ג"כ עמהם קרקע כל שהוא או דקל לפירותיו, או פירות מחוברים והם צריכים עדיין לקרקע שהרי הם בקרקע, הואיל ועשה אותה שותף בין הבנים, אפילו לא עשה זה בפניה אלא שלא בפניה וכששמעה שתקה ולא מיחתה, הרי זו איבדה זכות הגביה מנכסים אלו בעיקר כתובתה ותוספת, כמו שיתבאר בעזרי"ת במס' בבא בתרא דף קלב. שהואיל ושתקה אומרים אנו שנוח לה שעשה לה כבוד שהשוה אותה לבניו ולבנותיו ומתוך כך מחלה ולכך שתקה, ואינה טורפת בכתובתה בנכסים אלו כלום מחמת כתובה ותוספת, אבל נדונייתא לא מחלה, שלא גרע נדונייא משאר בעל חוב, ומחמת נדונייתא טורפת.

אולם אין אומרים שמחלה עיקר כתובה ותוספת לבעלה לגמרי, אלא מחלה לבנים השיעבוד שהיה לה על אלו הנכסים, אבל אם באו לבעלה נכסים אחרים ממקום אחר חל שיעבודה עליהם וגובה מהם, ואפילו אם חזרו ובאו לידו אותם הנכסים עצמם כגון שמת אחד מהם ובעלה יורשו, גובה היא כתובתה מהם, שלבעלה לא מחלה כלום.

ודוקא¹⁴ שחלק לה קרקע וחלק כל נכסיו, שכיון שחלק לה קרקע חשיבא לה ומוחלת השאר, וכן כיון שחלק כל נכסיו ויודעת שאין לה עוד ממה לגבות כתובתה ושותקת ודאי מחלה, אבל אם כתב לה מטלטלי עמהם אף על גב שחלק כל נכסיו לא חשיבי לה ולא מחלה. וכן אם לא חלק כל נכסיו אלא שייר לעצמו קרקע כל שהוא, כתובתה קיימת, שכיון שרואה שמייר לעצמו קרקע כל שהוא וישאר שיעבוד כתובתה עליו לאחר מותו, לא מחלה כל שיעבודה, שאומרת ממה ששייר אני גובה.

שכתב הואיל ת"כ בכתוב מ"ה אינו משמט משמע אם לא הוי בכתובה היה משמט וכן הטור שכתב הטעם דאינו משמט משו' תנאי ב"ד ע"כ צ"ל דס"ל כרש"י.

¹⁰ ח"מ שם ד

¹¹ שו"ע ונו"כ אבהע"ז קו א

¹² בין בכתובה בין באמירה. ח"מ שם א

¹³ אבל לא לשאר יורשים, מכ"ש כשמחלי' לאחרים לא דהטעם הוא כיון דעשה לה כבוד כא' מן הבנים אפשר דמחלה אבל כשמחלק לשאר יורשיו לא כ"כ הרא"ש ולא כרשב"ם ח"מ שם ב ב"ש ב

¹⁴ שו"ע ונו"כ שם ב

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

ולפי מה שתקנו הגאונים עכשיו שכתובה נגבית גם מן המטלטלין, אפילו שייר מטלטלין כל שהוא כתובה קיימת, שהרי היא אומרת ממה ששייר אני גובה, ומתוך שתרד למה ששייר תרד לשאר נכסים ותטרוף. אולם על אף שמטלטלים לאחר התקנה כקרקעות מכל מקום אפילו חילק לה כל מטלטליו לא מחלה שאינם חשובים לה כקרקע¹⁵. וי"א שגם בזה חשוב כקרקע ומחלה¹⁶.

ה. לגבות מן הקרקע ומן הזיבורית

וכן דין תוספת¹⁷ כתובה כדין הכתובה עצמה, בכך שמדינא דגמרא עיקר כתובה ותוספת דהיינו מנה מאתיים ותוספת אינן נגבים אלא מן הקרקע. ומטלטלי דיתמי לא משתעבדי מדינא דגמרא, אבל הגאונים תקנו שיהיו נגבין אף ממטלטלין

וכן אין עיקר כתובה ותוספת נגבין אלא מן הזיבורית שבנכסיו, אף על גב דשאר בעל חוב בבינונית, היינו משום שלא תנעול דלת בפני הלוי, אבל חבא יותר משהאיש רוצה לישא אשה רוצה לינשא.

אולם בזמן הזה כותבים בכתובה "שפר ארג" גובה מן עידיות¹⁸.

ו. וכל זמן שהיא בבית אביה

וכן דין תוספת¹⁹ כתובה כדין הכתובה עצמה, בכך שאלמנה כל זמן ששטר כתובתה בידה גובה כתובתה לעולם בין אם נותנין לה מזונות בבית אביה או בבית בעלה, ובין אין נותנים לה כלל²⁰, ואפילו נשאת נשבעת אחר שנשאת וגובה כתובתה, כמבואר להלן דף קד.

ז. ולכתובת בנין דכרין

¹⁵ ח"מ שם ד מד"מ וב"ח

¹⁶ שם מהב"י והג' אלפסי

¹⁷ שו"ע ונו"כ אבהע"ז ק א ב

¹⁸ ב"ש שם יא

¹⁹ שו"ע ונו"כ אבהע"ז קא א

²⁰ ב"ש שם ב

הלכות הדין היומי

מסכת כתובות

וכן דין תוספת²¹ כתובתה כדין הכתובה עצמה²², לדין כתובת בנין דכרין שהתבאר לעיל דף נ: שתנאי בית דין הוא שיהיו בני כל אחת מנשיו נוטלים כתובת אמם שמתנאי כתובה הוא שהבעל מתחייב לאשתו, שהבנים שתלד לו, יירשו את כתובת אמם כל שלא נתחייב בה כבר לאשתו²³, יתר על חלקם בירושה עם אחיהם בני אשה אחרת, וכן יירשו בניה את נדונייתה, שמקבל הבעל על עצמו בתורת נכסי צאן ברזל, וכן תוספת כתובה, ואחר כך חולקים את שאר הירושה עם אחיהם בשוה.

וכבר התבאר שם שמנהג במדינות אשכנז שאין כתובת בנין דכרין נוהגת בזמן הזה²⁴, אפילו אם הבנים כבר מוחזקים בקרעות. לפי שעיקר טעם התקנה הוא כדי שיקפוץ אדם ויתן לבתו כבנו, ובזמן הזה נותנים האבות לבנותיהם יותר מאשר לבניהם, ומעבירים נחלה מבניהם, ועוד, שכדי לגבות כתובת בנין דכרין צריך חקירת בית דין ושומת בקיאים, שלא להוסיף על הדמים. ואין אנו בקיאים בשומא.

ח. כתובת בנין דכרין ... לא טרפא ממשעבדי ירתון תנן

כל היורש²⁵ כתובת אמו שמתה בחיי אביו, אינו טורף מנכסים משועבדים אלא מבני חורין ככל היורשים, ואע"ג שככתובה שוויה רבנן וכתובה טורף ממשעבדי, כיון שבתקנת בנין דכרין נאמר במשנה "ירתון" כירושה שוויה רבנן וירושה אינה במשועבדין.

ט. מטלטלי ואיתנהו בעינייהו בלא שבועה ליתנהו בעינייהו ... ייחד לה ארעא... בלא שבועה

ייחד²⁶ לה מטלטלין בכתובתה אם אותם הנכסים הם בעצמם קיימים או דברים שידוע שבאו מכחם נוטלת אותם בלא שבועה, ואם אינם קיימים ולא דברים הבאים מכחם ובאה ליפרע מנכסיו, אינה נפרעת אלא בשבועה דשמא נפרעת הואיל ואינם בפנינו.

²¹ שו"ע ונו"כ אבהע"ז ק"א א

²² ומש"כ המחבר בלשון י"א לא איירי בתופת כתובה אלא תוספת נדוניה עיין באבנ"מ שם א

²³ כלומר שלא גירשה, ושמתי בחייו

²⁴ רמ"א שם טז אולם עיין ע"י שו"ת דברי ריבנות סי' רסג, שהמחבר שסתם והיא דיני כתובת בנין דכרין משמע דס"ל שנוהג בזמן הזה ושכ"ה הסכמת רוב הפוסקים

²⁵ שו"ע ונו"כ שם יג

²⁶ שו"ע ונו"כ שם צו א

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

בזמן הזה שכוללים²⁷ הכל בסכום א' וכותבים כל הסך שהוא חייב לה סך כך וכך י"א שלכ"ע עריכה שבועה אפילו אם הכל בעין, כיון שהחוב שלה הוא על סך מעות. וי"א שאין צריך.

אם ייחד לה קרקע בכתובתה, אף על פי שלא פירש אלא מצד אחד, נוטלתו בלא שבועה.

י. אמר לעדים כתבו וחתמו והבו ליה קנו מיניה לא צריך אימלוכי ביה לא קנו ... צריך אימלוכי ביה

הסכמת רוב הפוסקים²⁸ שאין דין שטר אלא כשנכתב בצווי המתחייב, ואם כתבו וחתמו מעצמם, אין זה אלא כפנקס בעלמא²⁹.

המלוה לחבירו בעדים³⁰, או שהודה לו בפני עדים, לא יכתבו העדים שטר וליתן למלוה, עד שיאמר³¹ להם הלזה כתבו שטר וחתמו ותנו לו³², ויש אומרים שגם לאחר שאמר תנו צריכים להמלך בו לאחר החתימה אם למסור השטר למלוה, ויש חולקים³³.

²⁷ באר היטב שם ג

²⁸ רמ"א ונו"כ חו"מ לט ג ומלשון השו"ע בסימן לט סעיף יא משמע שלכתחלה צריכים העדים לכתוב בשטר שאמר לנו המתחייב כתבו ותנו, אלא שבדיעבד כשלא כתבו כן השטר כשר, משום שמסתמא יודעים, וסיים בשו"ע שם שבמקום שיש חשש שאינם יודעים, חוששים לכך לענין למרוף מלקוחות, ועי' סמ"ע שם, ובנה"מ שם כתב שלענין שלא יהא מפי כתבם סגי כשאמר כתבו וחתמו, אבל לענין למרוף מלקוחות צריך גם שיאמר תנו לו, ועי' חידושי רעק"א, ועי' בערוה"ש.

²⁹ דחשיב מפי כתבם, ובשו"ע סעיף ו כתב המחבר דכל שכתבו וחתמו במקום שלא היה להם לכתוב ולחתום אין לו דין מלוה בשטר, ולפי המבואר אין לו גם דין העדאת עדים, וכ"כ הרמ"א בסימן סא סעיף ב דשטר שלא ניתן ליכתב ויש לומר שהעדים טעו, אין דנים על פי אותו שטר דהוי מפי כתבם.

³⁰ שו"ע ונו"כ חו"מ לט ב

³¹ וכתב הש"ך סק"ה בשם בעל העיטור דה"ה אם אמר המלוה כתבו ושתק הלזה, הוי שתיקה כהודאה וכותבין, וכ"כ בסימן פא ס"ק מז.

³² בשו"ע כתב הטעם שלא יחזירו למלוה ע"פ מלוה בשטר, ור"ל שאינו רוצה לעשות ממלוה ע"פ מלוה בשטר, והקשה בנה"מ סק"ד בשם התומים למה לי טעם זה, הא בלא"ה קיי"ל שאין כותבין שטר אלא מדעת המתחייב כדי שלא יהא מפי כתבם, כמ"ש לעיל, ותירץ הנה"מ שמדין דעת המתחייב סגי באומר כתבו וחתמו, וכמ"ש הרמ"א בסעיף ג שאם לא אמר הוי כפנקס בעלמא, ומשמע דבאמר כתבו וחתמו תו לא הוי מפי כתבם, ומשום שלא לעשות מלוה בשטר צריך לומר גם תנו, ועפ"י כתב הנה"מ שאם אמר כתבו וחתמו ותנו, ואח"כ חזר בו ומוחה שלא ליתן, שאין נותנין, מ"מ תו לא הוי מפי כתבם, כיון שאמר תחלה כתבו וחתמו ונעשה שטר מדעת המתחייב. ועיין פתחי חושן חלק י פרק ג - דיני שטר הערה י

³³ נראה דעת האחרונים כדיעה שניה שא"צ להמלך בו על הנתינה, כיון שאמר תחלה תנו, ועי' אמרי בינה דיני הלואה סימן ה, ופשוט שבכתבו וחתמו לבד ודאי שצריכים לשאול אם ליתן, וכתב הש"ך שאפילו לדיעה שניה שא"צ להמלך, היינו בסתם, אבל אם חזר בו ומוחה מליתן, ודאי שאינם יכולים ליתן.

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

בשטר מתנה ובשטר כתובה לכו"ע צריכים להמלך ב³⁴.

אם קנו מיד הלזה שהוא חייב לפלוני מעות בקנין סודר ע"י שנותנים סודר ללזה או למתחייב שבזה משעבד נכסיו, אף על פי שאינו מקנה כלום, כיון שמעיקר הדין גם בלי קנין נכסיו משועבדים, מן התורה או מדרבנן, מהני הקנין להשתעבד בקנינו. או שהוא מודה עתה שלזה מפלוני מנה, אף על פי שלא אמר להם לכתוב, הרי העדים כותבים וחותמים ונותנים השטר ליד המלוה.

יא. במסוכן

אדם³⁵ שרוצה לגרש אשתו ואמר כתבו גט לאשתי ולא אמר תנו, יכתבו ויתנוהו לידו אבל לא יתנוהו לידה, שלא עשאו שלוחים אלא לכתוב ולא לגרש, ואם נתנוהו לה אינו גט. במה דברים אמורים בבריא שהוא בדעתו, ואם היה רוצה שיתנוהו לה היה אומר להם, ולא היה דעתו אלא שיהא מוכן בידו ולכשירצה יגרש בו, אבל בחולי לאחר ג' ימים שחלה או אפילו בתוך ג' ימים וראו שנתחזק עליו החולי, או היוצא בקולר בין על עסקי נפשות בין על עסקי ממון, וכן המפרש לים או היוצא בשיירא, כל אלו שאמרו כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנוהו לה, שהדבר ידוע שלא נתכוונו אלו אלא לכתוב וליתן לה, אלא שמתוך פחד ובהלה לא גמרו דבריהם לומר תנו³⁶.

דף נה:

יב. ובתרומת מעשר של דמאי

מי שאינו³⁷ נאמן על הפרשת מעשרות, כגון עם הארץ³⁸. שראינוהו שהפריש תרומת מעשר מפירותיו שהן דמאי, וראינוהו שחזרה ונפלה בפנינו בין למקום אחר בין למקומה ואין מאה כדי להעלותה, וחזר ואמר הפרשתיה

³⁴ מפני שמתחייב את עצמו בלי תמורה, משא"כ בהלואה או מכירה שמקבל תמורה. ש"ך שם ה

³⁵ שו"ע ונו"כ אבהע"ז קמא מז

³⁶ עיין בס' יד המלך פ"ב מהל' גירושין דין י"ב שכתב דמסתימת לשון הרמב"ם וכל הפוסקים משמע דא"צ שיתנו לה דוקא בעודו חולה אלא אפילו אם טרם שנתנו לה חזר לאיתנו רק שבכל זאת החריש ולא ביטל השליחות יכולים ליתן לה הגט דהעיקר הוא בעת אמירה ואם היה אז מסוכן אזי אמדינן לדעתו שכוונתו הי' לכתוב וליתן והוי כמו עשאו בפירוש שלוחים לכתוב וליתן וכל כמה דלא ביטל שליחותם כותבים ונותנים לה. פ"ת שם ז

³⁷ רמב"ם הלכות מעשר פרק יב הלכה ד

³⁸ אבל מי שהוא חשוד אין מאמינים כלל

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

וכגון שידע היכן נפלה ומכירה, נאמן אפילו בחול ואוכל על פיו, כשם שאימת שבת על עמי הארץ כך אימת דימוע עליהם ואינן חשודין להאכיל את המדומע.

ואם חבר הפריש³⁹ תרומ"ע ואח"כ נפלה לפחות ממאה יכול לומר להע"ה דע שחשדתיך והפרשתי תרומ"ע ועכשיו נפלה לתוך חולין תאמר לי האמת אם היו מעושרות וכיון שהע"ה שומע שנדמע אימת דימוע עליו ונאמן לומר שכבר הי' מעושר תחלה.

יג. מתנת שכיב מרע שכתוב בה קנין ... שמא לא גמר להקנותו אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה

מתנה⁴⁰ צריכה קנין או אחד מדרכי ההקנאות במתנת בריא, אבל במתנת שכיב מרע אינה צריכה כלום, שהכמים חשו שמא ידאג שלא יקיימו דבריו אחר מותו ומתוך כך תטרוף דעתו, לכך תקנו שדברי שכיב מרע יהיו ככתובין וכמסורין, בין אם כתב או אמר נכסי לפלוני לכשימות יקנה אותה אפילו בלא קנין. ואין חילוק בין צוה לתת מיד, או צוה לתת לאחר מותו, או שצוה ליורשיו שיתנו לאחר זמן, בכל דבריו מאלו יהיו ככתובין וכמסורין ויקיימו אותם אפילו מיד,

אולם⁴¹ אם היה בה קנין גרועי גרעה למתנה, שמא לא גמר הוא להקנות לו אלא בקנין, והרי המתנה אינה מתחלת אלא לאחר מיתה ואין קנין לאחר מיתה שאין כאן מי שיקנה, לפיכך לא שנא אם כתב לו שטר ופירש בו הקנין, לא שנא נתן לו על פה גרע ולא קנה אפילו אם מת, ואפילו אם מסר לו השטר מחיים לא קנה מטעם זה.

ואם פירש שלא הקנה הקנין אלא כדי לייפות כחו, קנה, כיצד הוא מייפה כחו, כגון שכתב לו וקנינא מיניה מוסיף על מתנתה דא כו', דמשמע שהמתנה תתקיים בלא הקנין אלא שעושה הקנין

³⁹ כך ביאר ברוב הראשונים דין זה בראב"ד כאן והר"ש והרא"ש והר"י בן מ"צ ברפ"ד דדמאי ורש"י ותוס' ורנמ"ה ורמב"ן בחולין ע"ה ב' וכו' פ' רש"י ותוס' במנחות ל' ב' ובכתובות נ"ה ב' וכן הסכים המאירי בכתובות שם ובחולין ע"ה ב' הביא ב' הפירושים וברש"ם נ' נ"כ שמסכים להראב"ד. אולם אפשר שהרמב"ם חולק על זה שהרי כתב ואינן חשודין להאכיל את המדומע וכאן אינו יוצא תחת ידו.

⁴⁰ שו"ע ונו"כ חו"מ רנ א

⁴¹ שו"ע ונו"כ שם ט יז

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

לייפות כחו. וכן אם כתב בשטר דשטר זה יהיה בכל אופן המועיל זה הוא גם כן לשון של יפוי כח וקנה.